

„Det er virkelig godt, Tyrstrup, at jeg kender Dem saa nøje, som jeg gør. Ellers vilde vel ogsaa jeg begynde at blive bange for Dem. — De er en modig Mand! Man skulde næsten tro, De ikke vidste, hvad Folk mener om Dem. De gaar saa rolig omkring imellem os, som om det slet ikke var Dem, der mistænktes for at være en lidt farlig Herre, en temmelig tvetydig Personlighed, der helst bærer Kappen paa begge Skuldre.“

„Det kan jeg dog vanskeligt undgaa at mærke,“ svarede han med sit trætte Smil. „Jeg ser mig jo daglig fremstillet i den Figur i de fleste Blade. Men naar det blot maa lykkes mig at bringe Landet frelst over disse svære Tiders Krise, skal jeg forresten ikke beklage mig. En lidt skaansommere Bedømmelse af min Karakter og mine Evner kunde jeg dog for Sagens Skyld nok ønske mig. Det bliver under disse Forhold stadig vanskeligere for mig at styre de blodtørstige Hoveder indenfor vor egen Fraktion. Gjørup er ikke den eneste, der gaar med en Kniv i Ærmet. Det er Enslevs Strige-Tale, som nu hævner sig. Men jeg tror, at vi i Øjeblikket befinder os paa et Vendepunkt. Kommer Partiet uskadt gennem denne Prøvelse, vil Samlingstanken sejre, og vi tør da haabe paa igen at gaa en rig og lykkelig Fremtid imøde.“

Han havde rejst sig og taget hendes Haand.

„Saa vil De gaa til Enslev, ikke sandt? Jeg sætter nu alt mit Haab til Dem.“

„Jeg har ikke stor Tro paa, at jeg kan udrette noget, ... men jeg tør jo ikke sige Nej. Jeg skal gøre mit bedste, det lover jeg Dem!“